

Det var en kendelse fra Højesteret fra den 17. juni 1997, der satte en brat stopper for politiets hidtidige praksis ved beslaglæggelser. Indtil denne dato foretog politiet foreløbige beslaglæggelser til dækning af sagsomkostninger og bøder uden forudgående retskendelse, når den pågældende skyldte penge i det, vi kalder gamle sager.

Det satte Højesteret en stopper for, og siden juni 1997 har man så haft det problem, at politiet ikke kunne foretage denne foreløbige beslaglæggelse, når man traf en kriminel med 50.000 kr. i baglommen, selv om den pågældende skyldte mange penge i både bøder og sagsomkostninger. Det får vi gjort op med, det er vi tilfredse med.

Jeg vil gerne sige, at alt i alt går vi positivt ind i arbejdet med dette lovforslag, men der er altså nogle problemer omkring fotodelen, som vi gerne vil se på, og vi vil i hvert fald gerne have disse ting bearbejdet under et udvalgsarbejde, så vi ikke ødelægger politiets efterforskning og den effektivitet, der er omkring politiets efterforskning.

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt indledningsvis sige som generel kommentar til lovforslaget i forhold til vores lovgivning herinde – dette i forlængelse af, at Folketinget for nylig havde en konference om lovgivningens kvalitet – at her har vi et lovforslag, der bygger på to betænkninger, det vil sige grundige forarbejder, fra henholdsvis 1991 og 1995, betænkninger, der er lavet af Justitsministeriets Strafferetsplejeudvalg, som er bredt sammensat, og hvor man så har forskellige synspunkter vejet imod hinanden; man kan læse mindretals- og flertalsudtalelser. Vi har et lovforslag, hvor man kan se, hvad det er for nogle synspunkter, der har gjort sig gældende, og vi har en fremstilling af lovforslagets indhold, som også, mener jeg, er eksemplarisk i forhold til, hvad man kan forvente af en kompliceret lovgivning.

Det vil jeg godt sige indledningsvis, og jeg ved godt, det ikke er ministeren selv, der har æren af det, men det er en tradition – eller det har i hvert fald været tilfældet to gange i Justitsministeriet – at man har disse faste udvalg, som arbejder med tingene og laver betænkninger, som er udtryk for den dér bredde, som jeg mener er vigtig for os, når vi skal lovgive.

Det betyder så også, at man har en større trykthed i spørgsmål, som er rimelig komplicerede, og som også er juridisk komplicerede. Man har en trykthed i forhold til, hvad det er, man tager stilling til fra Folketingets side.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi bare skal sige ja til alt, men det gør i hvert fald – når vi diskuterer lovgivningens kvalitet og vi skal sikre os, at lovene er sådan, at det er forståeligt, at det er entydigt, at man tager hensyn til mange aspekter – at så lever dette lovforslag op til det.

I forhold til lovforslaget er der nogle ting i det, som vi i forbindelse med udvalgsarbejdet godt vil se nærmere på. Det er specielt en enkelt bemærkning fra mindretallet i forhold til det, mindretallet siger om efterlysning, hvor man mener, det skal henlægges til rettens afgørelse, i tilfælde af at der bliver tale om efterlysning.

Der er også i forbindelse med høringsvar nogle ting, som vi mener det kan være værd at overveje, f.eks. i hvilket omfang man skal tage det med ind. Det er bl.a. nogle af de ting, som kommer fra Advokatrådet, hvor man også netop lægger vægt på, at man i højere grad skal sikre den mistænkte i forbindelse med beskikelse af forsvarer og sådan nogle ting, hvor man er inde i de sammenhænge. Det er også i forbindelse med forevisning af foto, hvor man så senere skal have oplysning om de her ting.

Det vil sige, at vi generelt er meget positive over for forslaget, men at vi altså mener, der er nogle synspunkter, som er kommet fra mindretallet i et enkelt tilfælde, fra Advokatrådet og også fra Østre Landsret omkring habilitet, og som er grundlæggende for alle de ting, som jeg her har nævnt, nemlig retssikkerheden i forhold til den enkelte. For det er klart, at her er der to hensyn, nemlig hensynet til opklaringen af en mulig kriminalitet – i mange tilfælde ved man, at der er tale om kriminalitet, men man ved bare ikke, hvem der har begået den – og så hensynet til den enkeltes retssikkerhed.

De to hensyn skal man tage, og man skal tage begge hensyn. Derfor er det vigtigt i den her forbindelse at konstatere, at man ikke i bestræbelserne, som man selvfølgelig skal gøre sig, for at opklare en forbrydelse, krænker retssikkerheden. Det er derfor, vi synes, at indvendinger, der er kommet i høringsvarene, og som også er kommet fra mindretallets side, er relevante.

I forlængelse af det, som en anden ordfører, hr. Bendt Bendtsen, var inde på, nemlig om det koster ekstra, vil jeg sige, at jeg har det sådan, når jeg i et lovforslag læser, at det skønnes ikke